

היום נלמד בעזרת ה':

נדריים דף צא

(המשך הדף מאתמול)

אמר רב פפא בדיק לן: רבא - הרב שלי - היה בודק ובוחר אותנו בשאלה הבאה: אשת כהן שנאנסה יש לה כתובה או לא? הספק: האם מכיון שאשת כהן שנאנסה דינה כמו אשת ישראל שנבעלה ברצון, ואם כן כמו שלישראלית אין כתובה גם לכוהנת לא תהיה כתובה. או שהישראלית אין לה כתובה כי היא נבעלה ברצון ולכן לא מגיע לה, ואילו הכהנת טוענת לבעלה 'נסתחפה שדך' כלומר אני לא עשתי כלום ומזלך גרם לך שהפסדת את אשתך וממילא מגיע לי כתובה?

ואמרינן ליה: וענינו לו שמהמשנה שלנו יש ראייה שיש לה כתובה. 'האומרת טמאה אני לך - יש לה כתובה', ובהכרח מדובר באשת כהן שנאנסה. שהרי ישראלית שנבעלה ברצון - היא יוצאת מבעלה ואין לה כתובה, ואם נבעלה באונס - אינה מתגרשת כלל. אלא מדובר בכהנת, ואם נבעלה ברצון הרי אין לה כתובה, אלא נבעלה באונס שאמנם היא יוצאת מבעלה אך יש לה כתובה.

איבעיא להו אמרה לבעלה גרשתני: אישה שטענה כלפי בעלה 'גירשת אותי, והגט נקרע או נאבד' האם מאמינים לה ומתירים לה להתחתן או לא?

אמר רב המנונא: ממשנתנו יש ראייה. בתחילה במשנה ראשונה אמרו 'האומרת טמאה אני לך יש לה כתובה' ולאחר מכן במשנה אחרונה 'חזרו לומר שלא תהא אישה נותנת עיניה באחר.. האומרת טמאה אני לך תביא ראייה לדבריה'.

אפילו לפי משנה אחרונה שהיא צריכה להביא ראייה - כל זה דוקא באומרת 'טמאה אני לך' שהיא עלולה לשקר כי בעלה אינו יודע האם היא נטמאה או לא. אבל האומרת 'גרשתני' שבעלה יודע אם היו גירושין או לא, היא לא מעיזה לשקר בפני בעלה אם לא היו גירושין, ולכן היא נאמנת.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

אמר ליה רבא: אדרבא להיפך, אפילו למשנה ראשונה שנאמנת בלי להביא ראיה - כל זה דוקא באומרת 'טמאה אני לך' שהיא לא תבזה את עצמה לומר שהיא נאנסה אם לא היה הדבר אמת, אבל באומרת 'גרשתני' יתכן שמרוב כעסה על בעלה היא מעיזה פניה לומר לו כן, ואינה נאמנת.

קושיא: מתיב רב משרשיא: האומרת לבעלה 'השמים ביני לבינך' אליבא דמשנה ראשונה שנאמנת – זו תיובתא לרבא הסובר שלא נאמנת לומר 'גרשתני', שהרי כאן אין לה בושה בדבריה ובכל אופן נאמנת, ואם כן גם באומרת 'גרשתני' עליה להיות נאמנת?

תירוץ: קסבר רבא: מכיון שהאומרת 'השמים ביני לבינך' צירכה לטעון בפירוש 'שאינך יורה כחץ', אם כן גם כאן אם לא היה הדבר אמת היא היתה מתביישת לטעון כך לבעלה.

קושיא: השמים ביני לבינך דמשנה אחרונה - תהוי תיבותא דרב המנונא: האומרת לבעלה 'השמים ביני לבינך' אליבא דמשנה אחרונה שאינה נאמנת – זו קושיא לרב המנונא שאמר שכל דבר שבעלה יודע בו היא לא מעיזה פניה כנגדו והיא נאמנת, ואם כן מדוע בזה היא לא נאמנת?

תירוץ: קסבר רב המנונא: אמנם בעלה יודע שהוא בא עליה, אך הוא לא יודע אם הוא יורה כחץ או לא, ולכן היא מעיזה לטעון זאת בפניו משום שהוא לא יכול להכחיש אותה.

*

ההיא איתתא: מעשה באישה שבכל פעם ששימשה עם בעלה היא היתה קמה בבוקר מוקדם ונוטלת לו ידיים. יום אחד היא הביאה לפניו את המים בכדי ליטול את ידיו, אמר לה בעלה: הדבר הזה (= התשמיש) לא היה הפעם! אמרה לו אשתו: אם כן אחד מהגויים מוכרי אהלים שנמצאים כאן עכשיו בא עלי, כי אם אתה לא שימשת איתי כנראה זה היה אחד מהם. אישה זו היתה אשת כהן ולכן על פי דבריה היא אמורה להיאסר על בעלה. אמר רב נחמן: עיניה נתנה באדם אחר כדי להתחתן איתו, ואין ממש בדבריה.

ההיא איתתא: מעשה באישה שיום אחד ראה בעלה שאינה שמחה איתו כבכל יום. אמר לה: מה השתנה היום? אמרה לו: מעולם לא ציערת אותי ב'דרך ארץ' (בתשמיש)

כמו הפעם. אמר לה: לא היה הדבר הזה הפעם. אמרה לו: אם כן אחד מהגויים מוכרי נפט (= נפטויי) שנמצאים כאן עכשיו בא עלי, כי אם אתה לא כנראה זה היה אחד מהם. ואישה זו היתה כהנת כנ"ל. וגם כאן הורה רב נחמן לא להשגיח בדבריה.

ההוא גברא: מעשה באדם אחד שהתחבא (=מהרזיק) עם אישה אחת בביתה. פתאום הגיע בעל הבית, ואז פרץ האישה את המחיצה שהיתה שם וברח למול עיניו של בעל הבית. אמר רבא: האישה מותרת, כי אם היה האישה הוא עובר איתה עבירה הוא לא היה בורח אלא מתחבא כדי שלא יראה אותו בעל הבית.

ההוא נואף: מעשה בנואף שנכנס לבית של אישה אחת. בא בעלה של האישה, עלה הנואף על גבי כיפת השער והתחבא שם (-ערוך), והיו מונחים שם שחליים שטעם אותם נחש ארסי והטיל בהם ארס. בא בעלה של האישה ורצה לאכול מהשחליים בלא ידיעת אשתו (שהיתה מזהירה אותו שלא יאכל), אמר לו הנואף: אל תאכל אותם כי טעם מהם נחש. אמר רבא: האישה מותרת, כי אם היה הנואף עובר איתה את העבירה הוא היה מעדיף שהבעל ימות ולא היה מגלה לו שאכל מהם נחש.

קושיא: פשיטא?

תירוץ: היה מקום לומר שהנואף מעדיף שהבעל לא ימות, כדי שתישאר האישה אסורה ואז היא תהיה בבחינת 'מים גבובים ימתקו'.

[הר"ן מצוין שבכל הסיפורים הללו לא היה צורך להסברים הנ"ל בשביל להתיר את האישה מדינא, כי אישה נאסרת רק בעדים שראו בברור את העבירה, או כשקינא לה בעלה והיא עברה ונסתרה. אלא שעדיין היה ראוי לבעל נפש לחשוש לעצמו בשביל לצאת ידי שמים, ועל פי ההסברים הנ"ל אין לו לחשוש כלל].

 הדרן עלך מסכת נדרים

אלוקים משמיים
יחד עינינו בתורתו כאור החמה שבעתים
ויזכנו לראות בבנין ירושלים.

אמן.

(מילות הסיום של הדר"ן בפרושו למוסכת)